

Lovforslaget, at den Ret, som en Ejer har i Henhold til Lov om Fæstevæsen af 19de Februar 1863 § 2 og Lov af 9de Marts 1872 § 5 ikke annulleres ved denne Lov. Med andre Ord: Den Ret, man har erhvervet ved disse to Love, og som giver Adgang til at nedlægge hver 9de eller 10de Bondegaard eller udtrykt med andre Ord til at inddrage saa megen Jord, som svarer til en Niendedel af den bortsolgte Bondejord, skal man kunne benytte ogsaa med Hensyn til Huse. Endvidere vil det ses, at Forbudet mod Nedlæggelse ikke vedrører de Huse, som ligge paa Hovedgaardsjord eller frigjort Jord eller anden fri Jord. Endelig giver Paragraffen Tiladelse til, at de omhandlede Huse maa nedlægges, saafremt man i deres Sted udlægger andre Huse bestemte til Husmandsbrug.

Det andet Stykke i den ny § 1 gaar ud paa, at der, naar man udstykker en af disse bortfæstede Huslodder, skal blive et Areal tilbage af mindst $1\frac{1}{2}$ Td. Land boniteret Maal og ikke under 4 Tdr. Land geometrisk Maal. $1\frac{1}{2}$ Td. Land boniteret Maal er taget fra Bestemmelsen om Pligthouse i Udstykningsloven af 1897, men der er tilføjet: „dog ikke under 4 Tdr. Land geometrisk Maal“, da det kan tænkes, at $1\frac{1}{2}$ Td. Land boniteret Maal bliver for lille et Areal. Det næste ny Stykke omhandler Landbrugsministerens Ret til Dispensation, og det sidste Stykke omhandler Overtrædelser og Straffebestemmelser. Jeg skal her bemærke, at der vedrørende Straffen staar: „hvorhos vedkommende vil være at tilpligte at efterkomme den ham paahvilende Forpligtelse under Tyangsmulkter fra 10 til 100 Kr.“ Der burde maaske tilføjes „aarlige“, idet det jo ellers ganske vil ligge i Dommerens Haand, hvor ofte han vil paalægge Tyangsmulkter. Dette Punkt vil dog, om nødvendigt, kunne ændres mellem 2den og 3die Behandling. Dette er de væsentligste Bestemmelser i § 1.

Jeg skal nu tillade mig at gennemgaa selve Ændringsforslagene. Det første Ændringsforslag samt Nr. 11 og 30 vedrøre jo kun Benævnelsen af enkelte Afsnit. Paa Grund af, at Reglen om Fæstepligten er bortfalden i § 1, har man ment, at det ikke var nødvendigt at fastholde Adskillelsen mellem § 1 og de andre Paragraffer og har derfor slaaet dem sammen under Benævnelsen Fæste- og Lejehuse. Dette er saa meget mere naturligt, som Bestemmelserne i §§ 2—11 jo ogsaa vedkomme de Huse, der omtales i § 1, idet Brugerne

af dem jo faa den samme Ret til Erstatning som Brugerne af de senere omtalte Lejehuse. Ændringsforslagene Nr. 2 og 13 gaa ud paa at hæve den Forskel, der efter Lovforslaget skulde være mellem de til Fæstegods hørende Huse og andre Huse, idet § 1 kun angaar de førstnævnte, medens § 2 og de følgende Paragraffer omhandle andre Huse. Vi have ment, at denne Forskel ikke burde opretholdes, og derfor stillet Ændringsforslag om, at Ordene „til Fæstegods hørende“ skulde udgaa. — Ændringsforslagene Nr. 4, 6, 12 og 18 følge naturligt af, at man, som jeg har omtalt, er enedes om ikke at ville paalægge de i § 1 omhandlede Huse Fæstepligt. — Ændringsforslag Nr. 7 vedrører de 20 Aar, efter at et Hus er solgt, i hvilke det skal være Pligthus. — Ændringsforslagene Nr. 3, 5, 8, 9 og 10 har jeg ligeledes omtalt ved Omtalen af § 1.

I § 2 findes jo det Udtryk, at Brugerne har Lov til at foretage visse Istandsættelser, som maa anses for at være nødvendige ved Ejendommens Drift som Husmandsbrug eller til Husets Beboelse af Husmanden „med Familie“. Man har her villet nærmere betegne, hvad der forstaaes ved „Familie“, og ment at kunne udtrykke det ved Ordene „Hustru og ugifte Børn“, idet man mener, at denne nævnte Ret ikke kunde tilkomme en Bruger, naar han tog en hel Familie til sig, i hvilket Tilfælde der jo kunde blive Spørgsmaal, om han saa havde Ret til at udvide Huset til to Lejligheder med to Køkkener og lade den ene Familie benytte den ene af dem. — Ændringsforslagene Nr. 15 og 16 høre sammen, og ærede Medlemmer ville se, at de indeholde kun en yderligere Forklaring af, hvad der skal forstaaes ved den Hjælp, som Ejeren har ydet Brugerne. — I Ændringsforslaget Nr. 17 foreslaar man at lade 4 Linier udgaa af § 3, og det maa der formentlig være god Grund til, thi i Henhold til de Bestemmelser, der træffes i § 11, skal jo en Synsforretning optages inden en vis Tid efter det Tidspunkt, hvortil Kontrakten kan opsiges fra begge Sider. Det er da unødvendigt at paatvinge vedkommende at forny Synet. — Dette Syn omtales i § 4. Man har troet, at det vilde være rigtigt at søge at faa en Formular godkendt af Landbrugsministeriet til Optagelse af disse Synsforretninger. Naar denne Formular er udfyldt af begge Parter, skulde den være tilstrækkelig, saa at det da ikke vil være fornødent at udnævne Synsmænd og foretage en bekosteligere Synsforretning; det vil blive bil-